

PARAULES PER LA PAU

Full informatiu

Número 48

octubre 2005

DL: T-1274-2005

Coordinadora Tarragona Patrimoni de la Pau

A. electrònica: tgnapau@tarragona.tinet.org

P. web: <http://www.tinet.org/~tgnapau>

MANIFEST PARAULES PER LA PAU

Tarragona acull regularment en el seu port vaixells militars de l'OTAN sense cap control sobre el seu tipus d'armament i amb la possibilitat que alguns siguin de propulsió nuclear.

L'Alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el President de l'Autoritat Portuària, Lluís Badia, han realitzat força gestions amb autoritats militars a Washington per tal que Tarragona esdevingui seu logística dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU.

Els arguments per explicar aquestes gestions s'han basat en suposats beneficis econòmics per a la ciutat, han donat pas a d'altres que ens presenten els vaixells de guerra com a garants de dubtoses operacions "humanitàries", i, més endavant, als que fan referència a "obligacions derivades de convenis bilaterals entre Estats"; tot barrejant-ho amb l'espectacle de veure màquines flotants sofisticades o comèdies propagandístiques sobre voluntariosos marins que fan tasques socials. Finalment, la experiència dramàtica de pobles oprimits com l'iraquí i l'afganès -convertits en víctimes de "danys col·laterals"- mostra la crua realitat i fa caure la disfressa: els vaixells i els seus tripulants no són més que eines de matar.

Les escales que, fins el moment, feien les embarcacions estaven considerades de rutina, utilitzant els serveis portuaris per aprovisionament i per fer les reparacions que consideraven adients, a banda d'operacions més opaques que, clar està, no transcendeixen. En aquest sentit, i com a exemple, aquest estiu (després que passés) els diaris ens informaven de transports de tropes utilitzant port i aeroport del Camp de Tarragona.

La presència dels vaixells de la VI Flota dels EE.UU. i de l'OTAN no ens agrada pel que suposa de militarització de la ciutat; per la nostra disposició a viure sense la protecció dels armaments; perquè no creiem en la força per a vèncer sinó més aviat en el diàleg per a convèncer; i per la manca d'informació i el secretisme inherent a la lògica militar que, a més, comporten riscos importants per a la població. Pensem que la Pau i la seguretat dels nostres familiars, amics i veïns són massa importants per deixar-les en mans dels polítics professionals que sovint només es preocupen d'aconseguir quotes de poder per posar al servei dels seus interessos personals o de grup. **Si creus que tens alguna cosa a dir vine cada primer diumenge de mes a les 12 h a la Plaça de la Font i digues-la donant suport amb la teva presència a**

PARAULES PER A LA PAU

aquest manifest és el text que es va fer arribar a l'Alcalde de la ciutat en el marc de la campanya de signatures contra la presència de vaixells de guerra a Tarragona.
Sense resposta a data d'avui.

El Pretori, "Patrimoni de la Pau"

El passat dia 21 de setembre, Dia Internacional de la Pau, en plenes festes de Santa Tecla i coincidint amb la popular baixada de l'Àliga, membres de la coordinadora "okupàvem" el Pretori Romà i desplegàvem una gran pancarta de 10 metres amb el lema "No Vaixells de Guerra" i el logo de la Coordinadora.

L'acció va començar al voltant de la una de la matinada, quan la plaça del Rei va estar plena de gom a gom ballant l'Amparito Roca al voltant de l'Àliga i els gegants Vells.

Ràpidament es va desplegar la gran pancarta la qual cosa va provocar els aplaudiments de diversos grups dins la plaça; aquesta espontaneïtat ens va donar unes forces enormes per baixar de l'edifici i barrejar-nos amb la multitud tot ballant a ritme de l'Amparito Roca i contemplar la magnífica visió del Pretori amb la pancarta.

Al voltant de les 3:30 de la matinada, es va decidir retirar la pancarta per a poder reutilitzar-la en un futur, ja que al matí l'haurien retirat i hauria anat a la brossa.

Així, per unes hores, un monument del Patrimoni històric de la ciutat, va esdevenir Patrimoni de la Pau, i no Patrimoni de la Guerra, com ens tenen acostumades les autoritats d'aquesta ciutat amb la presència de vaixells de guerra al nostre port.

Visca la Festa!! Visca la Lluita!!

Avui, a Paraules per la Pau, a més de manifestar el nostre rebuig als vaixells de guerra i a tot el que fa olor a militarisme, explicarem el resultat de les entrevistes amb el subdelegat de govern, el delegat de govern, el president de l'Autoritat Portuària i l'Alcalde de Tarragona.

Situaciones históricas de resistencia noviolenta: IV: "NOVIOLENCIA FRENTE A LA INVASIÓN"

Insumissia - www.antimilitaristas.org

COA-MOC. Proyecto AUPA, Zaragoza 1989

Resistencia danesa a la ocupación alemana.

Las tropas alemanas penetraron en territorio danés el 9 de abril de 1940, después de un ultimátum al gobierno de Copenhague. Dinamarca se rindió sin resistencia de ninguna clase, ante las amenazas de bombardeo, y aceptó un gobierno de coalición constituido bajo las exigencias nazis. El Rey permaneció en el país, y recomendó a la población resignación ante los tiempos tormentosos. El estatuto oficial de Dinamarca era de "neutralidad", pero en realidad era territorio en el que los ejércitos de Hitler campaban por sus respetos, bajo la única condición de no mezclarse en asuntos internos.

A medida que pasaba el tiempo, los daneses iban comprobando la falsedad de su neutralidad, y cómo su gobierno era cada vez más un mero instrumento de la Alemania de Hitler. La situación duró hasta finales de 1941, cuando se inició un movimiento de resistencia aprovechando cualquier situación para mostrar el malestar de la población. Un domingo, más de dos millones de daneses y danesas salieron a los parques y las calles para cantar a coro canciones típicas danesas. La gente llevaba en sus solapas las siglas SDU, iniciales de "echémosles" en danés. Se adoptaron actitudes de "dar la espalda", salir de un local público cuando entraban soldados alemanes, o no entrar en los cines hasta pasado el noticiero proalemán etc. Hubo también formas de obstruccionismo y brazos caídos en la industria. Cuando el gobierno firmó el Pacto AntiKomitem, en noviembre de 1941, estalló un motín en Copenhague, iniciándose un fase más dura de resistencia basada en sabotajes, huelgas y manifestaciones masivas en las calles. La represión corrió a cargo del ejército alemán que desplazó totalmente a las instituciones danesas. Cuando en agosto del 43 Alemania envió un ultimátum obligando al gobierno danés a proclamar la ley marcial, dicho gobierno dejó de existir. Se formó un gobierno en la clandestinidad con representantes de los siete partidos daneses.

La combinación de formas noviolentas (medidas simbólicas y huelgas principalmente) y sabotaje industrial fue constante durante la etapa de resistencia del 43 y 44, siendo el hito más destacable la inutilización de las fábricas de armas y aviones, así como del ferrocarril,

elemento esencial para la guerra de Hitler en el Este (para el transporte de tropas desde Noruega).

La salvación de los judíos daneses es otra lección histórica destacable de la experiencia danesa. A finales del 43, Himmler ordenó aplicar la "solución final" en Dinamarca. El Alto Mando alemán protestó en Berlín por una medida tan inoportuna en el clima de agitación que vivía Dinamarca. Tras negociar con sus jefes, el máximo mandatario alemán logró que los judíos fuesen a Theresienstadt (campo de concentración "de lujo" para judíos de renombre internacional). Cuando hubo que detener a los judíos, fue necesario trasladar policías de Alemania, pues nadie en Dinamarca estaba dispuesto a realizar el trabajo sucio. El propio mando alemán ordenó no penetrar por la fuerza en casas judías. Se produjeron protestas oficiales y el propio Rey salió a pasear con la estrella de David en su coche. La población obstaculizaba la captura de judíos, escondiéndolos o ayudándoles a llegar hasta Suecia. Solo un 5% de los judíos daneses fueron detenidos.

Los noruegos contra Quisling

En abril de 1940 los nazis se apoderaron de Noruega, tras vencer sin dificultad la escasa resistencia militar que encontraron. El gobierno se exilió, y los invasores colocaron al jefecillo local de partido nazi en el gobierno. El nombre de este individuo era Quisling, designa desde entonces a los gobiernos títeres del mundo. Durante el primer año de ocupación, no existió un resistencia organizada, aunque sí que se dieron actitudes espontáneas de rechazo y denuncias de los atropellos nazis. Enseguida, el protagonismo sería tomado por las asociaciones culturales, deportivas y profesionales, y en especial por los maestros y maestras, que, mediante declaraciones colectivas de insumisión al nuevo régimen, se colocaban automáticamente en la clandestinidad. Cuando vinieron las represalias, la prensa, saltándose la censura, informó de los hechos.

Cuando Quisling creó el Sindicato de Profesores, de sindicación obligatoria, bajo mando de la Gestapo, y con el fin declarado de difundir la ideología nazi en las escuelas, la oposición de los maestros fue total. Se negaron unánimemente a afiliarse, comprometiéndose a no difundir el nazismo en las escuelas, ya desobedecer a la administración títere. Lo hicieron con una carta personal a Quisling en Febrero de 1942. Tras los profesores, doscientos mil padres se comprometieron en el mismo sentido.

Un mes més tarde vino la represión, cuando el gobierno internó a mi profesores en un campo de concentración. Les ofreció la libertad a cambio de su filiación al sindicato, pero sólo 32 profesores aceptaron. Entonces deportó a quinientas personas a la Antártida y a Kierkeness (Norte de Noruega). Las escuelas fueron cerradas. La situación sólo pudo durar dos meses. El 25 de abril, Quisling reabrió las escuelas ante la evidencia de que nada doblegaría a toda la comunidad escolar resistiendo unánimemente. Las (personas) deportadas volvieron a casa, siendo recibidas como heroínas.

Otro sector infranqueable para Quisling fue la Iglesia Luterana que, pese al decreto de disolución, permaneció en funcionamiento. Los pastores no cesaron de hacer declaraciones

MATERIALS PER LA PAU

CASQUETE, Jesús

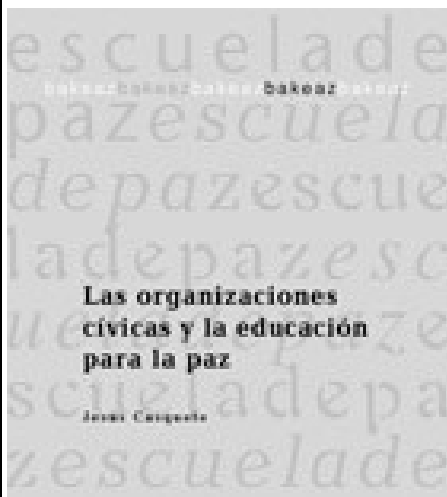
Las organizaciones cívicas y la educación para la paz

Escuela de Paz, 9

Bilbao, Bakeaz, 2005

16 pàgines, 240 x 220 mm PVP: 3,00 euros (IVA inclòs)

Els moviments socials antimilitaristes no són pas una invenció recent. Des de fa temps, a l'Estat Espanyol han esdevingut un dels sectors socials alternatius més implicats en les mobilitzacions en favor de la pau i de la desmilitarització de la societat. Però a nivell públic, sembla que no ha estat fins les mobilitzacions ciutadanes contra la guerra a Iraq quan s'ha reconegut la força que la societat civil pot tenir en qüestions de pau. A banda d'això, el que sí que ha anat canviant ha estat com aquests moviments de persones s'han plantejat la feina a fer, passant de tenir com a punt central la organització d'accions protesta a consolidar una tasca continuada de sensibilització comunitària i de pressió política per tal de poder abarcar les múltiples parcel·les i les estratègies cada cop més subtils del militarisme que es reflexen en el dia a dia de qualsevol ciutat o poble.

El recent recull de Jesús Casquete demostra com aquestes "organitzacions cíviques", tant les primerenques o amb un objectiu clar com les de creació més recent i que toquen diverses temàtiques, poden tenir un paper fonamental

en la construcció d'una cultura de la pau. Aquesta feina es realitza a través d'una educació per la pau (entesa des de la perspectiva de l'educació no-formal) que no només han d'assumir les institucions tradicionals de referència com són l'escola o la família. Avui en dia, aquests moviments de ciutadanes i ciutadans també esdevenen motor principal de construcció de la pau.

Com a contrapartida d'aquest nou rol del que l'autor anomena les "organitzacions cíviques", el text ens planteja també una sèrie de reflexions envers quins principis ètics sostenen aquestes organitzacions, la independència i caràcter autònom d'aquestes, la seva relació amb el sistema democràtic actual, el civisme i l'incivisme i la qüestió del pluralisme. Tot plegat un debat que ens emmarca entre la frontera de les possibilitats i les febleses dels moviments socials que treballen per la pau.

Jesús Casquete és professor titular d'Història del Pensament i dels Moviments Socials i Polítics a la Universitat del País Basc/Euskal Herriko Unibertsitatea. El llibre que us presentem es distribueix per correu a través de Bakeaz - Centre de Documentació i Estudis per la Pau de la Universitat del País Vasc. Podreu trobar més informació d'aquests i altres títols a <http://www.bakeaz.org/> en l'apartat de Publicacions.

Us anirem realment a visitar aquesta web! **MAÑANA EN PAZ**

Signaturas contra la presència de vaixells de guerra – VALORACIÓ ENTREVISTES

Entre el 29 de gener d'enguany, data en què vam lliurar 5107 signatures contra la presència de vaixells de guerra al port de Tarragona, i el 9 de setembre, data en què -després de set mesos- ens va rebre l'alcalde de la ciutat, s'han succeït les reunions que vam demanar als representants de les institucions o organismes relacionats amb aquesta presència ingrata: Ajuntament de Tarragona, Subdelegació del govern espanyol, delegació de govern de la Generalitat i Autoritat Portuària de Tarragona.

A banda del tema competències, la relació de l'Ajuntament i l'Autoritat Portuària ve donada, sobretot, per les gestions efectuades per Joan Miquel Nadal i Lluís Badia per portar els vaixells al port.

En les entrevistes, el subdelegat, el delegat de govern i el president de l'APT van coincidir en atribuir les "visites" al "respecte" als tractats internacionals signats per l'estat espanyol, si bé també, sobretot en els dos darrers casos, feren

constar la "manca de competències" dels ens als quals representen en aquest tema.

En les reunions, el subdelegat va insistir en el fet que el govern espanyol va retirar les tropes d'Iraq mentre el delegat de govern de la Generalitat, tot i que no era l'objectiu de la reunió, es va comprometre a organitzar una trobada amb representants dels organismes que, des de la Generalitat, treballen en el foment de la cultura de pau.

Aquest interès per la pau i el foment de la cultura de pau també fou subscrit per l'Alcalde de la ciutat que, després d'afirmar que la petició realitzada per 5107 ciutadans i ciutadanes ja estava contestada amb la resolució del Consell Plenari de l'Ajuntament, de 10 de febrer de 2003, declarant Tarragona "ciutat contra la guerra", ens va regalar un discurs "pacifista" basat en el seu suport a l'OTAN i a l'exèrcit professional; en l'orgull que sentia per les visites de vaixells de guerra i marines així com per les visites que havien realitzat 100.000 persones al JFK. Per acabar-ho d'arrodonir va expressar el seu interès en cercar

fórmules per incorporar als Ajuntaments als militars professionals que es llicencien als 45 anys.

En resum, ningú té competències per fer fora els vaixells de guerra, cal respectar els tractats internacionals i, això sí, tothom vol la pau.

Cal recordar que quan vàrem lliurar les signatures i vàrem demanar les reunions, volíem que les diferents institucions i/o organismes implicats clarifiquessin el seu posicionament envers la petició de part de la ciutadania en el sentit que els vaixells de guerra no puguin atracar a Tarragona. També cal dir que érem conscients que la solució no arribarà per aquesta banda.

Valorant els resultats creiem que les postures evidenciades s'emmarquen en el context de la màxima primitiva que diu "si vols la pau prepara la guerra", car cap d'ells ha contemplat la possibilitat d'un canvi dels tractats internacionals que diuen respectar ni ha mostrat la menor sorpresa pel fet que els estats destinin un bilió de dolars a despesa militar (més de 52 milions d'euros diaris en el cas de l'estat espanyol).

El diari de Tarragona del 21 de setembre explica que el ministre de defensa, José Bono, va demanar a l'alcalde de Tarragona que l'Ajuntament reservi un 20% de les places de nova convocatòria de la Guardia Urbana a militars.

En el marc d'una estratègia per cercar sortides professionals als militars, facilitant l'accés a places de funcionaris de totes les administracions, el ministre va proposar a cinc ciutats-pilot la signatura d'un conveni que contempla mesures com l'esmentada o que es puntuï el pas per l'exèrcit en l'accés a altres places de funcionaris.

L'editorial del diari del mateix dia qualificava la proposta com a una més de les "excentricitats" del ministre Bono i afirmava que "el tracte de favor als militars és d'altres temps, oblidats i oblidables".

Dies més tard hem conegut que la Junta de portaveus, després que demanés l'assessorament de la Secretaria General, ha rebutjat la proposta per "no ajustar-se al marc legal".

Evidentment, celebrem el rebuig però cal tenir molt en compte que l'"excentricitat" sintonitza força amb dos fets: la presència de vaixells de guerra al port de Tarragona i les manifestacions de l'alcalde en el sentit de mostrar-se orgullós d'aquesta presència i, entre d'altres coses, mostrar-se preocupat per cercar la incorporació de militars als ajuntaments.